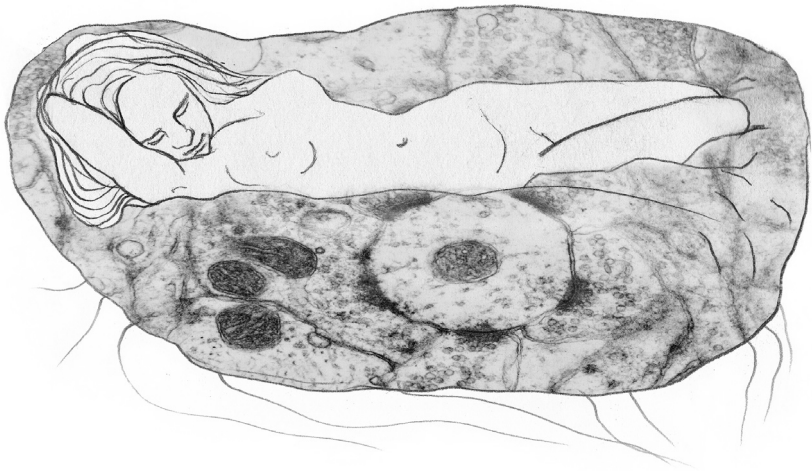


Markéta Baňková
SEMMI AZ EGÉSZ



Fordította Balázs Andrea

Markéta Baňková

SEMMI AZ EGÉSZ

Románcc a genetika korszakából



TYPOTEX



Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez.
Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető
felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.



MINISTERSTVO
KULTURY

A kötet fordításának megjelenését a Cseh Köztársaság Kulturális Minisztériuma támogatta.

Malíčkost. Romance z času genetiky

Text and illustrations © Markéta Baňková, 2015

Published by arrangement with Prague Literary Agency

All rights reserved.

Hungarian translation © Balázs Andrea, 2021

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2021

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

Lektorálta: Kun Ádám

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

ISSN 2064-2989

ISBN 978-963-493-132-4

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Főszerkesztő: Horváth Balázs

Felelős szerkesztő: Széll Szilvia

Tördelés: Jankovič Milán

Borítóterv: Nagy László

Készült a Séd Kft. -ben, Szekszárdon

www.sednyomda.hu

*Köszönöm Jan Černý, Petr Svoboda,
prof. František Vyskočil, Jiří Peňás,
prof. Cyril Höschl, Milan Ohnisek,
Jakub Vosáhl, Karl Holad, Jiří Petrák
és mindenki más segítségét, aki hozzájárult
e könyv létrejöttéhez.*

MOST

Amikor úgy tízéves lehettem, este olykor már egyedül hagytak. Jóéjtpusztit adtak, és elmentek vendégségbe. Feküdtem az ágyon, és a sötétbe bámultam. A dobozok a polcon, a bőrönd a szekrény tetején és a fürdőköpeny a fogason nagyobbknak tűnt a homályban. Mind csöndben várt. De nem féltem. Megvártam, míg becsapódik a kertkapu, és a hangok elhalkulnak az utcán. A szomszédos kertekben elcsitult a kutyaugatás a szüleim lépte nyomán. Felültem. Hallgattam az óra ketyegését, a vér lüktetését a fejemben, és éreztem a másodpercek rohanását szüleim hazaérkeztének pillanatáig. Vártam őket, és mégis megállítottam volna ezt a rövid időt. Pedig nem volt fontosabb, mint máskor. De egyedül az enyém volt. Ezért igyekeztem minden részletét az emlékezetembe vésni. Ma is látom, kicsit homályosabban, a gyerekágyat a sötét szobában, melynek ablaka előtt olykor elhalad egy autó, és suhanó fénycsíkot vet a szekrényre. Felbukkan, megnő, megtorpan egy pillanatra, majd ferdén a falba csusszan, és a szoba ismét a sötétbe vész. Kint magányos ugatás hallatszik, társul hozzá egy másik, a falu déli végéből, majd ugatnak keletről, ugatnak északról... a kutyák, túlharsogva egymást, megjelölik a falu részeit. Akkor eltökéltem: „Ezt a rövid időt egész életemre emlékezetembe vésem.”

Idő. Gondolok rá, de nem úgy, mint mások, akik csak panaszkodnak, hogy kevés van belőle. Engem elbűvöl. A sötétbe markolok, mintha meg lehetne fogni a jelent, amint éppen múlttá válik. Ma is próbálkozom ezzel, emlékezetem

vagy a fényképezőgép segítségével. De akárhogy is igyekszem, a MOST a következő pillanatban elillan.

MOST, erről a szombat reggelről viszont inkább lemondanék. Hullámzik a padló, a kopott fürdőszobaszekrény csorba tükrében ismerős, meglehetősen fáradt arcot látok. Visszacsoszogok a szobába. A szomszédos ágyon lyukas zokni lóg ki a paplan alól. Három ujj meredezik belőle, gúnyolódásaim kedvelt célpontja. Most azonban felingerel a szaga. A matfizes Görény lyukas zoknijából kiálló három lábujj közös életünk sötét mementója. Három éve lakunk egy koleszszobában. Még szerencse, hogy gyakran elmegy. Lemondóan sóhajtok. A higiénés szabályok betartására felszólító prédikációimmal felhagytam. A hölgyvendégek, akiknek látogatásában továbbra is reménykedünk, azt hihetnék, hogy már nem is él, hogy már bomlásnak indult, főleg, mert folyton az ágyán hever. Nem, ezt most jobb nem elképzelni, akkor még bűdösebb lenne...

Lefekszem. Lehunyt szemem mögött áradó képek:

Egy lány hófehér nyaka az utcai lámpák imbolygó fényében.

A kifestett Béka, amint egy szerelmi háromszög részleteit ecseteli.

A részeg Martin lomha mozdulatai.

A lányok összegabalyodott lábai az ülésen.

A bár dübörgő lüktetése.

– Szóval bulizni voltál!

Görény felül az ágyon, és felveszi a szemüvegét.

– Dicsekedjél!

– Most nem...

– Most. Nemsokára Hradecba megyek.

– Kinyitnád az ablakot? Nem akarok okádni. Azt hiszem,

kimosom a zoknidat.

– Csak rajta! – vigyorodik el, elégedetten kivillantva sárga fogait. – Adok hozzá tangát is!

Homo sapiens sapiens, százhetvenöt centi, huszonhárom éves. Tekintete a szemüveg mögött valahová az égre fókuszál. Enyhén zsíros haj, folyton vakarózik, de talán nem tetves. Fog-e szaporodni? A gyöngébb nem átnéz rajta, hiába a sok vad történet, amit esténként előad itt nekem. Fantáziája van bőven, időnként tátott szájjal hallgatom. Én már túl vagyok néhány kapcsolaton, bár momentán hosszabb ideje úgynevezett szingli vagyok. Őt viszont nyilvánvalóan az integrálszámítás érdekli a legjobban.

– Folyton a zoknimmal van bajod, pedig tudod, milyen szagod van?

– Milyen?

– Kurvaszagod!

A Béka szeme, meg ahogy néz a liftben.

Oldalamra fordulok. Az ágy megmozdul. A fejemet fogom, mintha gondolkodnék. Görénynek majd kitekeredik a nyaka a kíváncsiságtól.

– Kérdezhetek tőled valami magánjellegűt?

– Persze. Tizenhat centiméter.

– Hát, gratulálok. Csak azt nem értem, miért kurvázol le rögtön mindenkit.

– Inkább én nem értem, mi a bajod: annyi dögös csaj jár biológiára!

– És ki mondta, hogy kurvák? Normális lányok.

Felhúzza az orrát, és a fejét csóválja.

– Azok nem keresnek ilyen kölnire valót.

Behunyom a szemem, és megpróbálom leküzdeni az émelgyésemet. Közben elképzelem a lány hosszú haját, meleg lehetét, és derekát, amint hozzáérek. Bármilyen szépeket is

képzelek, a csalódottságomról nem tudok megfeledkezni.
Miért történt így?

Megigazítom a párnát a fejem alatt. Elég kényelmesen fekszem. Gondolatban visszatérek a történet elejére, szép lassan végigveszem az eseményeket, és keresem a hibát, amit talán észre sem vettem ...

TARTALOM

MOST / 7
JULI / 11
ÖNZŐ GÉN / 24
RÖVIDEBB FEHÉRJE / 28
NAGYI / 30
A NAGYVÁROS FÉNYEI / 34
VAN MÉG IDŐ / 54
IDEGEN VÉR / 57
KÍSÉRLET / 60
HRDLIČKA MÚZEUM / 63
ENDORFIN / 73
KIÁLLÍTÁSMEGNYITÓ / 75
ŐSKÖVÜLET / 91
SAJÁT VÉR / 94
MITOKONDRIUM / 98
ZOKNI / 105
ÁLOM / 108
JÓSNŐ / 112

MIKROKIMÉRIZMUS /	120
HALHATATLAN GÉNEK /	123
AZ INTELLIGENCIA NEM A VÉLETLEN	
MŰVE /	125
A TERMÉSZET GYÖNYÖRŰ /	128
ADELA /	130
HIBROT /	133
UGYANAZ AZ ÉLŐ ANYAG, CSAK EGY KICSIT	
MÁSKÉPPEN VAN ÖSSZERAKVA /	136
TALÁLKOZÁS /	142
KURTIZÁNOK /	146
PÁVA /	147
ELEKTROMOS KAPCSOLAT /	156
PAŘÍŽSKÁ ÚT /	157
FIÓK /	162
CSÓRIKÁM /	166
STRAŠNICE /	169
JÉGKRISTÁLYOK /	178
ADRENALIN /	180
ANATÓMIAI INTÉZET /	185
TALIZMÁN /	191
MORVAORSZÁG /	194

ILLAT / 195
RAJZ / 204
KIMÉRA / 212
DRD4-7R / 215
VÉR / 227
ÖRÖKSÉG / 238
ÚT / 240